



Policejní prezidium ČR  
poštovní schránka 62/ÚDV  
170 89 Praha 7

Pomáhat a chránit

Č. j. UDV-630-25/ČJ-2015-260011

Praha 3. května 2016

Počet stran: 6

Vážená paní  
Marie Janu  
Mníšek pod Brdy

-----  
**Smrt Jaroslava Drábka z Mníšku pod Brdy**

Vážená paní Janu,

na základě Vašeho mailu ze dne 29. prosince 2015 jsme postupně oslovili MěÚ Mníšek pod Brdy (zjištění správného data narození a úmrtí J. Drábka i příčiny smrti, uložení jeho ostatků), Státní okresní archiv Praha-západ se sídlem v Dobřichovicích (informace z místních institucí jako např. obecní úřad, MNV, farní úřad, četnická stanice a z okresních – ONV Praha-venkov-jih, Okresní soud Zbraslav, Okresní četnické velitelství Praha-venkov-jih aj.), Psychiatrickou kliniku 1. LF UK a VFN v Praze (neobdrželi jsme žádnou odpověď), Archiv bezpečnostních složek v Praze (lustrace k Jaroslavu Drábkovi, Václavu Hübnerovi a Karlu Tůmovi) a Vojenský ústřední archiv v Praze (informace o odbojové činnosti skupin Hnutí za svobodu, R-37 Brdy a žádosti o přiznání charakteru čs. partyzána J. Drábkovi, Václavu Kuncovi a Karlu Tůmovi).

Dále byly využity odborné publikace (Josef Velf, Cesty ke svobodě, Příbram 1987) a články (Prokop Tomek, Mýty a pravda o atentátu na majora Augustina Schramma, Historie a vojenství č. 1/2011, s. 54–68 a Pavel Žáček, Zlikvidujte Vlasova. Potvrzují – zlikvidujte! Vyvrcholení akce Voron na pozadí pražského povstání, Historie a vojenství č. 3/2015, s. 46–57).

-----  
V úvodu je třeba poznamenat, že již v době před úmrtím Jaroslava Drábka se okolo jeho případu, respektive okolo případu exekuce majetku mníšeckých občanů údajně spolupracujících s Němci v noci z 5. na 6. května 1945 postupně vyrojilo mnoho různých verzí a účelových dezinformací, jak ze strany dotčených občanů, tak ze strany těch, kdo se na exekuci přímo podíleli, nebo k ní dali souhlas. Proto se soustředíme především na popis osudu J. Drábka. V dalších měsících a letech se pak k aspektům osobním přidaly i aspekty politické a ideologické, takže vznikl poměrně nepřehledný propletenec skutečnosti a různých dezinterpretací. Teprve vyšetřování Krajské správy MV Praha v r. 1964 do značné míry prosté ideologické a jiné zatíženosti, vneslo do případu jasno a odhalilo podstatu věci, tedy, že J. Drábek nezemřel násilnou smrtí (vyšetřovací svazek V-6442 MV má název VRAH), ale v důsledku duševní poruchy, která se u něj začala ke konci války projevat. Z tohoto důvodu je potřeba postupovat při vyhodnocování dochovaných materiálů nanejvýš opatrně a se znalostí historického kontextu.

Přípotoční 300/12  
101 00 Praha 10

Jaroslav (Alois) Drábek se narodil 13. srpna 1922 v Mníšku pod Brdy jako jediné dítě hospodářského správce velkostatku v Mníšku a Emilie (Růženy) Drábkové roz. Rybyšarové. Absolvoval 5 tříd obecné školy v Mníšku a ve školních letech 1933–1936 studoval na klasickém gymnáziu v Příbrami, odkud přestoupil na měšťanskou školu ve Zbraslavi, kde dokončil IV. ročník. Poté navštěvoval jednoroční kurs na obchodní škole Ing. V. Kobylského v Praze (podle jednoho z dotazníků je 23. května 1940 uváděn jako studující). Od 1. října 1940 do 31. července 1941 pracoval jako výpomocný korespondent na římsko-katolickém úřadě v Mníšku, kde získal praxi a od 1. října 1941 byl v učení na sedláře a čalouníka u fy. František Želina, Mníšek pod Brdy č. 135. V září 1942 požádal o přijetí k uniformovanému protektorátnímu četnictvu, ale ze zdravotních důvodů jej nepřijali. V neupřesněné době po září 1942 byl totálně nasazen ve slévárně fy. Svojtka ve Staré Huti u Dobříše jako pomocný dělník (toto povolání uváděl i po osvobození v r. 1945).

Z kontextu plyne, že se snažil vyhnout totálnímu nasazení v Německu a zřejmě i proto vstoupil v neupřesněné době (v r. 1943) do řad Kuratoria pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě, jež mělo veškerou českou mládež ve věku 10–18 let indoktrinovat k věrnosti A. Hitlerovi. Podle matky jej tam odbojová skupina Hnutí za svobodu vyslala jako pozorovatele. Jenže v této době podle svědectví ostatních členů Hnutí v něm ještě dávno zapojen nebyl. Nejspíše jako náhradník se zúčastnil 49. výcvikového tábora Kuratoria 6.–19. ledna 1944 v Protivíně a působil jako instruktor Kuratoria.

Do Hnutí za svobodu jej patrně koncem (nejdříve v druhé polovině) roku 1944 zapojil Josef Polák a fungoval především jako spojka mezi členy Hnutí. Později zajišťoval kontakt se sovětskými partyzány, jimž nosil jídlo a čisté prádlo po vyprání jeho matkou. Z jejich podnětu shromažďoval i on sám informace o místní situaci a o občanech, jež si nějakým způsobem zadali s Němci.

Podle různých svědectví se Hnutí za svobodu a níže uvedená odbojová Skupiny R 37 Brdy (založena 15. září 1944) dostaly do kontaktu s několika sovětskými výsadky vysazenými na konci března 1945 do oblasti Brd. Dne 25. března seskočila skupina Fakel – Pochodeň vedená plk. Jakovem Alexejevičem Kozlovem vystupujícím pod jménem Bogun, druhý den přistála skupina Priboj – Příboj pod velením npor. M. R. Soboleva alias Žuka a 27. března to byla skupina Sever v čele s mjr. Filipem Vasiljevičem Zacharenkem (dříve uváděn jako mjr. A. V. Zaporožcev) neboli Zaporožcem a jako poslední téže noci i skupina Škval – Vichřice/Nápor podléhající mjr. Nikolaji Ivanoviči Grigorjevovi (dříve uváděn jako kpt. N. S. Grigorjev) používajícího krycí jméno Gajdar. Tyto a ostatní sovětské partyzánské skupiny však byly operativně-čekistickými skupinami NKGB (spíše známé pod předcházející zkratkou NKVD a navazující KGB) jejichž primární cíl představoval genpor. Andrej Andrejevič Vlasov velitel Ruské osvobozené armády – tzv. Vlasovců. Skupiny měly za úkol jej lokalizovat a zatknout nebo zlikvidovat, což se jim však nepodařilo a gen. Vlasova Sovětům po válce vydali Američané. Mimo to skupiny vyvíjely i zpravodajskou a destrukční činnost.

Na základě zpráv od Drábka a dalších tak byli mjr. Gajdarem (s jeho skupinou měl on i ostatní nejčastější kontakt) vytipováni občané z Mníšku, u nichž pak v noci z 5. na 6. května proběhla tzv. exekuce či přesněji rekvírování zásob a materiálu pro sovětské partyzány i k nim přidružené místní občany údajně v počtu 140–160 osob, což s největší pravděpodobností neodpovídalo skutečnému, bezpochyby výrazně nižšímu stavu.

Akce se mělo účastnit okolo 10 sovětských partyzánů pod velením zástupce velitele oddílu Škval kpt. Žoňky/Žeňky a skupina vedená Václavem Kuncem, tzn. Karel Tůma, Václav Hübner, a J. Drábek. Zatímco Drábek a zřejmě i Hübner pouze hlídali u nákladního automobilu, případně s ním popojížděli k domům exekuoovaných, Kunc a Tůma byli přítomni zabavování majetku a pomáhali jej vynášet a nakládat. Vedle sovětských partyzánů se na tom podíleli i jiní mníšečtí občané, jež prý na vůz nenaložili úplně vše a něco si ponechali pro svou potřebu. Rekvírováním byli postiženi František Krutský č. 28 – v trafice došlo k zabavení tabákových výrobků (Hübner s Drábkem pak dostali několik krabiček cigaret), Jan Sodoma č. 30 – jako obuvník přišel o vyrobené boty, Bohumil Kocourek č. 17 – z jeho restaurace byly odneseny potraviny a Richard Kurska č. 186 – penzista, měl německou manželku. Kromě uvedeného přišli jmenovaní o prádlo, šatstvo a cennosti, takže



utrpěli poměrně značné finanční ztráty. Po válce byl především B. Kocourek opakovaně prošetřován kvůli spolupráci s Němci, ale soud vždy skončil osvobozujícím rozsudkem.

Již uvedená Skupina R 37 Brdy měla 10. března a 17. března 1945 podniknout útoky na silnici Praha – Písek proti obrněnému vozu (zničen a posádka zlikvidována) a proti nákladnímu automobilu s moukou. Miny pro zničení vozidel donesl J. Drábek, prvního útoku se účastnil i K. Tůma. Podle velitele skupiny por. Františka Fice z Mníšku J. Drábek zprostředkoval kontakt se sovětskými partyzány z okolí Kytína, vzhledem k tomu, že je Fic mylně považoval za zběhy od Gestapa a za zajaté příslušníky Rudé armády, kteří Němcům utekli, snažil se od nich pod dojmem zpráv, že právě tito v květnu 1945 prováděli rabování v Mníšku a okolí, důrazně distancovat. Je třeba si rovněž položit otázku, kde v březnu 1945 skupina získávala trhaviny (podle neurčitých náznaků v okolních lomech) a kdo miny vlastně sestavoval (chybí jakékoliv zmínky), když výcvik k tomu měli právě sověští partyzáni. Další akce, na níž se Drábek podílel, se stala v noci z 29. na 30. dubna 1945, kdy se ve 2.45 podařilo vyhodit do povětří železniční most přes Vltavu u Dolních Mokropes (podle tamní kroniky jedno mostní pole pokleslo o 70 cm a stranou, ke znovu provozování tratě došlo 14. května 1945). Nejprve most fotografoval a později pomáhal s nesením celkem 120 kg výbušnin. Z různých popisů a svědectví vyplývá, že hlavní slovo měli Sověti, ale vzhledem k tomu, že se jí zúčastnili členové a pomocníci z obou skupin (R 37 a Hnutí za svobodu, z nichž ti hlavní shodou okolností padli za povstání), připisovali si později zásluhy na zničení mostu všichni.

Po osvobození se Sověti hlásili v Praze u svých představených a záhy se vrátili do SSSR. V. Kunc a několik z jeho podřízených se poté jako příslušníci RG starali o zdravotní komisi České národní rady (viz níže) a J. Drábek taktéž vstoupil do RG v Mníšku. Podle výpovědi jeho kamaráda Vladimíra Faekla se oba jako spojky sovětských partyzánských skupin dostali na konci dubna 1945 v Letech na Dobříšsku do kontaktu s mjr. Augustinem Schrammem (německý komunista ze Sudet, za války v SSSR, údajně agent NKVD, podílel se na výcviku čs. občanů před vysazením do vlasti, po osvobození mj. vedoucí partyzánského oddělení ÚV KSČ, tvrdí se, že měl údajně podíl na smrti Jana Masaryka, 27. května 1948 zastřelen Miloslavem Chocem). Ten oba zaukoloval, aby aktivně vyhledávali členy Vlajky a po osvobození je vybavil potřebnými pravomocemi k provádění výslechů podezřelých. Konkrétně to byli hostinský Mestek z Kytína a baronka Charlotta Kastová (podle potvrzení MNV v Mníšku z 16. května jel Drábek do Prahy, aby po ní vyhlásil pátrání) a jiní lidé z okolí. Podle Faekla se již tehdy u Drábka objevily příznaky duševní choroby, když se choval nadřazeně a chtěl oba předvedené bit – Mestek šel z Kytína do Mníšku podle něj příliš pomalu (měl kýlu a byl starší), takže si na něj v lese vzal klacek, který mu Faekl vyrval z ruky. Baronku Kastovou při výslechu na MNV v Mníšku udeřil několikrát rákoskou přes hlavu, než mu v tom Faekl zabránil, protože na dotazy odpovídala, že neví nebo si nepamatuje.

Svou roli možná sehrálo, že Charlotta Kastová předtím Schmiedová a rozená Juglová pracovala jako sekretářka na zámku v Mníšku, kde do své smrti v r. 1937 jako správce působil Drábkův otec. Během války se provdala za jeho majitele barona Bernarda Kasta. Za mobilizace v září 1938 si podle E. Drábkové stěžovala na přítomnost čs. vojáků v zámku a obvinila je z krádeže ložního prádla. Proti tomu se měl postavit jak J. Drábek, tak jeho matka. Ch. Smiedová poté za okupace údajně intervenovala u firem. Ing. Antonín Balata, Praha, Hospodářské družstvo, Lahovice a u sedláře Františka Žiliny v Mníšku a vždy dosáhla propuštění J. Drábka z práce. Ten byl následně totálně nasazen ve slévárně fy. Svojtka ve Staré Huti u Dobříše jako pomocný dělník.

Výsledky z výslechů – ve skutečnosti nulové – potom Drábek vozil do Prahy a předával mjr. Schrammovi. S ohledem na to, že se nepodařilo zjistit nic podstatného, J. Drábek po Mníšku prohlašoval, že toto – a ukazoval na svou koženou brašnu – bude mluvit, což samozřejmě znervózňovalo zainteresované osoby z exekuce.

Několik dnů před svým budoucím zatčením, zhruba od 25. května, si Drábek začal na kartičky psát strojem údaje ke své účasti na rekvírování, případně k činnosti v Kuratoriu a podepisoval je jako Lev Valsorajevič nebo Valsoraj. Což bylo Jaroslav pozpátku, u jména Lev mohlo jít buď o inspiraci jménem jednoho z partyzánů, čemuž by odpovídalo i otčestvo



Valsorajevič, nebo o odkaz na čs. státní symbol. Zásadní je v tomto směru vlastnoručně psaná kartička datovaná 29. III. 1945 v 5.45, kde stojí „*Pane učitelí!*(míněn J. Polášek) *Postupujte co nejpřísněji v případě udavače Lva Valsorjeviče, který udal partyzány ze spoluviny na krádeži která byla spáchána ve trafice p. Krutského. Řečeného mohu usvědčit z nečestného jednání.* Mníšek 29. III. 1945. 5.45 J. Drábek“ Dá se důvodně předpokládat, že správné datum bude 29. května, možná i 30. května ráno po zatčení. Text také naznačuje konflikt mezi osobností J. Drábka a jeho alter ego Lvem Valsorjevičem. Důraz na Krutského trafikku tkví pak v tom, že z ní pocházely cigarety, které Drábek dostal za pomoc při rekvizici a bral to jako svůj největší prohrěšek.

Důvodem bylo, že 17. května 1945 Zemské četnické velitelství na základě sdělení Velitelství Alex (vojenské velitelství, které řídilo povstání v Praze a existovalo ještě nějakou dobu po osvobození) požádalo Okresní četnické velitelství Praha-venkov-jih, aby prověřilo sdělení od Velitelství Alex, že v okolí Mníšku řádí pětičlenná tlupa pod vedením jistého Kunce. Druhý den k tomu Velitelství četnického oddělení Praha, jež fonogram obdrželo v opise, oznámilo, že dotyční po odchodu sovětských partyzánů zůstali ozbrojeni v lese (Čs. rozhlas mezitím vyslal výzvu k odevzdání zbraní), odkud podnikají různé výpady, zneklidňují obyvatelstvo a že po vypuknutí Pražského povstání v něm na žádost MNV Mníšek odmítli bojovat a místo toho vyloupili místní restauraci i obchody. Navíc se na několik dnů usadili ve vile Adalberta Jellineka (toho již dříve spolu se ženou zlikvidovali sovětské partyzány) a ukradli zde všechny cennější věci (přitom právě B. Kocourek byl viděn, že odtud odnáší nějaké předměty). Později se spekulovalo, že tady J. Drábek našel seznam místních vlajkařů, přitom odtud s Vladimírem Faeklem pouze odváželi miny do minometu.

Vrchní strážmistr Jaroslav Pícha z Velitelství četnického oddělení Praha přitom vycházel z informací od předsedy MNV Mníšek Karla Vašíčka, člena MNV plk. Ing. Antonína Šlejmara a velitele četnické stanice v Mníšku vstržm. Chotěbořského. Jeho návrh na zásah početnější vojenské jednotky (s ohledem na údajný pobyt skupiny v lesích) však tehdy zůstal bez výsledku.

Teprve, když si B. Kocourek 28. května na Velitelství znovu stěžoval na to, že Kunc většinu ukradených věcí (až 6 kufrů) odvezl k sobě do Prahy, a že hrozí ztráta i ostatních předmětů, dostal radu, aby se obrátil na mníšecký MNV a četnickou stanici, které si mohou vyžádat asistenci Rudé armády. K tomu také skutečně došlo, když nejdříve byly s poškozenými sepsány protokoly. V průběhu 29. května se tak doma a ne v lese(!) uskutečnilo zatčení J. Drábka, V. Hübnera a K. Tůmy i domovní prohlídky jmenovaných.

Všichni tři pobývali až do rána 30. května na MNV a byli vyslechnuti. J. Drábek si však vyžádal návštěvu domova, kde si vyzvedl koženou kabelu údajně obsahující kompromitující materiály na místní občany, což se ve skutečnosti nezakládalo na pravdě. Ráno 30. května je zdejší příslušníci RG a zástupce četnické stanice závodčí Houska eskortovali na Policejní ředitelství v Praze v Bartolomějské ulici. Po cestě se Drábek podle Housky projevoval krátkodobě jako duševně nemocný a pak opět jako při smyslech. Zapisoval si totiž čísla protijedoucích tramvají a automobilů, která nakonec sečetl a zahodil. Tuto skutečnost nejspíše dokládá papírek založený ve spise J. Drábka ohledně žádosti o přiznání charakteru čs. partyzána, kde je vedle LEV VALSORAJ– také posčítáno pod sebou 120 (+) 601 (=) 721, T 8894, &#188; 6 u nádr., ?????, 850 vůz, 401 motor aj.

Vězení v Bartolomějské však už nemělo místo, a proto po telefonické dohodě odjeli se zatčenými na Zbraslav, kde je okolo 19.00 vzal tamní okresní soud do vazby. Aby se nemohli domlouvat, byl každý umístěn v jiné cele již tak plného vězení. J. Drábek se ocitl v cele č. 1 (V. Hübner cela č. 5 a K. Tůma cela č. 6), kterou sdílel s dalšími 13 vězni(!), takže nestačily palandy a někteří museli spát i na zemi. Večer 31. května se s ohledem na postupující chorobu dostal do sporu s některým ze spoluvězňů. Údajně si stěžoval, že on skaut (měl skautský oblek) a člověk bojující jako odbojář je pohromadě se zrádci a kolaboranty. Podle jiné verze dostal zřejmě záchvat, v každém případě v nastalé rvačce utrpěl velkou podlitinu pod okem, krvácející odřeniny vzadu na hlavě a jiné podlitiny po těle. Po příchodu dozorce dostal svěrací kazajku a byly mu svázány nohy (podle pozdější diagnózy projevoval psychomotorický nekld). Rozhodně lze však odmítnout, že jej podle některých vězňů dozorce čtvrt hodiny mlátili a kopali, případně ho drátem přivázali na noc k



topení. Následující den po sejmutí kazajky mezi 11.30–12.00 vypovídal před vyšetřujícím soudcem JUDr. Gustavem Kremličkou k případu. Podle zápisu simuloval duševní poruchu (tímto způsobem se totiž naneštěstí trestu snažil vyhnout nejen skutečný kolaborant), a protože si sám nevyžádal ošetření, neprohlédl jej vězeňský doktor. V podvečer přijel na Zbraslav příslušník SNB JUDr. Karel Pokorný s doprovodem a v 17.30 konečně (V. Kunc intervenoval na Zemském velitelství SNB v Praze již 30. května) dosáhl propuštění všech zatčených. Tůma se vydal stopem domů, Hübner s Drábkem odjeli s Pokorným do Prahy, kde byli vysazeni v Sokolské ulici, zde v Lékařském a v Štefánikově domě V. Kunc se svou skupinou působili jako ochranka zdravotní komise České národní rady (později Zemského národního výboru), která organizovala zdravotní službu pro repatrianty (navrátilce) z koncentračních táborů. Po zjištění, že J. Drábek utrpěl ve vazbě zranění, jej V. Kunc nechal prohlédnout přítomnými lékaři. MUDr. Jan Konopík při zběžném ohledání vyslovil domněnku, že má možná prasklou/rozbitou lebku, čehož se potom všichni „drželi“, přestože exhumace provedená 3. dubna 1964 jednoznačně prokázala, že se jednalo pouze o povrchové zranění. Následně J. Drábka MUDr. Adolf Zelený se svou snoubenkou (členové Hnutí za svobodu) odvedli na inspekční pokoj neurologické kliniky, kde pod jejich dohledem přespali.

Dne 2. června 1945 byl přijat na nedalekou Psychiatrickou kliniku prof. Myslivečka, kde jej ošetřoval MUDr. Svetozar Nevole. Ten si pak po odchodu do psychiatrické léčebny v Dobřanech nechal někdy po r. 1950 z kliniky zapůjčit chorobopisy všech zemřelých, aby mohl publikovat práci o příčinách smrti psychiatrických pacientů. Z Dobřan odešel v r. 1961 a chorobopisy tam zanechal. V rámci šetření VB v r. 1964 se je však nepodařilo nalézt. Proto nelze blíže zhodnotit jeho hospitalizaci na klinice. Podle výpovědí před umístěním na kliniku pronášel nesouvislé projevy týkající se mj. neupřesněných osob z Mníšku a hesla vysílaná v době okupace rozhlasem z Londýna. Na otázky, kdo mu způsobil zranění, však nijak nereagoval. V době pobytu k němu v zásadě nikoho nechtěli pouštět, aby měl klid. Víme však, že jej kromě faráře Šímy navštívila i jeho matka, která mu přinesla jahody. Tehdy byl do hovorny přivezen na posteli v doprovodu dvou ošetřovatelů. Ač hladce oholen a ostříhán působil dojmem těžce nemocného, v promodralém obličejí byl přepadlý.

J. Drábek zemřel 14. června 1945 na Psychiatrické klinice v Praze 2, Karlova č. 11 (za 13 dnů hospitalizace zaplaceno 416 K). Jako příčina úmrtí byl stanoven amentní stav (zmatení), exhausce a obrna dýchacího centra. Pohřeb se odehrál 17. června 1945 do hrobu č. 380 patrně za účasti faráře Arnošta Šímy (podle MěÚ Mníšek údaje o pohřbu chybí).

Verze o dvou úmrtních listech, o zapečetěné rakvi, i o tom, že ji Václav Michálek majitel pohřebního ústavu v Mníšku otevřel a viděl, že Drábek má proraženou lebeční kost je patrně od B. Kocourka. V. Michálek při vyšetřování v r. 1964 sdělil, že nic z toho neprohlásil, byť se to po Mníšku povídá a že opak je pravdou.

Tak se uzavřel životní osud slušného mladíka romantického založení, který podle vyšetřovatelů z r. 1964 neunesl tíhu toho, že jako příslušník místní smetánky je obviněn z krádeže a rabování. Objektivně však musíme přičíst na vrub jeho duševního stavu i dlouhodobý stres, jednak kvůli snaze vyhnout se totálnímu nasazení a rovněž jeho zapojení do odbojové činnosti, kde bez nadsázky mohl při každé cestě mezi jednotlivými odbojovými a partyzánskými skupinami předpokládat zatčení, výslechy a nakonec smrt. Po osvobození očekával odměnu v podobě společenského ocenění a snad i vyznamenání, ale ničeho takového se nedočkal. Ba právě naopak, takže jeho zatčení a věznění jen prohloubilo probíhající nemoc a uspíšilo smrt.

MNV v Mníšku navrhl J. Drábka 24. srpna 1945 na udělení čs. medaile za chrabrost, ale byl vyškrtnut. Charakter čs. partyzána mu byl přiznán až po opakované žádosti jeho matky v r. 1960 na základě svědectví několika občanů z Mníšku a okolí za dobu od 15. září 1942 do 5. května 1945, lze je ovšem označit přinejmenším za zmátená, protože chybí údaje pro verifikaci počátku odbojové činnosti J. Drábka, neboť spolupráci se sovětskými partyzány nemohl zahájit dříve než koncem března 1945.

Podle dodatečného zjištění tehdejší pracovník, který na MNO osvědčení vydával, nepostupoval v souladu s příslušnými zákony a vydal neoprávněně řádově tisíce osvědčení. S

ohledem na toto množství a případný skandál nedošlo k úplné revizi jím vydaných osvědčení vyjma některých konkrétních případů. Ve smyslu zákona č. 255/1946 Sb. o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, případně zákona č. 34/1946 Sb. jímž se vymezuje pojem „československého partyzána“ tedy J. Drábek s největší pravděpodobností podmínky pro přiznání charakteru čs. partyzána zcela nespĺňuje.

V případě Vašeho dalšího zájmu o tento případ Vám sdělujeme, že námi použité archivní materiály si lze vyžádat a prostudovat ve výše uvedených archivech.

S pozdravem

Vyřizuje: PhDr. Daniel Povolný, Ph.D.  
tel. 974 844 224

plk. PhDr. Eva Michálková v. r.  
ředitelka úřadu